

чалната тѣзи длѣжностъ, послѣ го придружи въ корабя, и около пладне са отдѣли отъ него съ сълзы и излѣзе.

Тѣкмо въ минутата, когато излѣзваше, старецътъ Воитиди имаше въ стаята си слугата на винопродавницата, който бѣше чулъ сичкыя разговоръ на разбойниците и който пыташе стареца :

— Кажими, старче, кой е този Мацко ?

— Той е, Кацарида, сѹпругъ на внуката ми. Защо мя пыташь ?

— Туй е моя работа, старче.

— Че какъ са ты намѣри тука ?

— Има толкози време отъ какъ съмъ слуга въ една винопродавница на селото.

— Че какъ не си дошълъ да ма-намѣришь ?

— Не знаяхъ че живѣеше тука. Но позволѣте ми да си отидж, защото немамъ време ; има една важна работа, която са касеае щастіето на зетя ти.

— Що думашъ ? Чакай !

— Не ! не ! рече Кацарида като излѣзваше. Ще вы видж другый пхтъ.

— И глухъ на виковетѣ на стареца, Кацарида излѣзе отъ кѣщи и съ ладія са управи въ корабя, който щѣше да пренесе Сотиря или Мацка въ Кримъ.

Когато този са качаше на корабя, Глистра введи една млада жена при сѹпругата на Сотиря, споредъ обѣщаніето, което бѣ далъ на Трипани и на Поликарпа минжлата нощъ.

ГЛАВА 55.

Вѣщицата.

Въ сжщия день когато Сотирь трѣгнж за Кримъ, една млада жена похлопа вратата на една кѣщица въ турската